

Časopis Trefa 8

Školní časopis žáků a učitelů na ZŠ a MŠ Tupolevova, Praha

Úvodník redakce

Milí pasažéři,

těsně před Vánocemi k vám přilétá vánoční speciál našeho školního časopisu. Je opět nabitý zajímavými rozhovory, anketami, vašimi zážitky, skvělými slohy a nechybí ani kulturní tipy. Snad vás zaujmou vzpomínky vašich pedagogů na Vánoce, které zažívali jako malí.

Někteří z nich byli dokonce tak hodní, že nám dali k dispozici fotografie z dětství. Moc jim zato děkujeme. Uhodnete, kdo je kdo? Rozhodně si přečtete rozhovory s našimi žáky – Jirkou Chalupou a Martinem Matějkou. Mají oba zajímavé koníčky, o kterých nám leccos prozradili. Blíže můžete poznat také jednu úžasnou slečnu z devítky – Yvettu Heroutovou, s níž strávíme jeden den.

Na závěr vás snad potěší krásná ilustrace naší nové dvorní kreslířky Adély Sedláčkové.

Krásné Vánoce a šťastný zimní let!

Vaše redakce

Tipy na knihu pod stromeček

Naoki Higashida: A proto skáču (o třináctiletém autistovi)

Alex Brauns: Pestrostíni a netopýři (o dítěti s Aspergerovým syndromem)

Mark Haddon: Podivný případ se psem (o autistovi)

Lauren Tarhisová: Vlna se blíží (dobr. román o tsunami)

Lauren Tarhisová: Sopka se probouzí (o Pompejích)

Marie Schwarzová: Povídaní o českých dějinách

Michaela Fišarová: Nikolina cesta (román o strastech života)

Úvodník pana ředitele

Zdravím všechny čtenáře TREFY!

Trochu kázání na úvod a pak přání na závěr! Nový pavilon vypadá skvěle. Je takový čistý, nový, nepoškozený... Zatím!

Celou dobu, co jsem ředitelem Tupolevky, se snažím o to, aby takto nepoškozeně vypadala celá škola, abychom se v ní cítili dobře. I letos v létě jsme se snažili, aby „stará“ budova školy nevypadala oproti novému pavilonu ošuntěle, vymalovali jsme, podlahy vybrousili, nový nábytek dodali do tříd atd. A přece jsou mezi vámi tací, co tuto snahu negují.

Jenom za posledních pár dní jsem osobně řešil několik momentů vandalství, kdy:

1.Čmáráte po zdech! Už tady mockrát žáci museli vymalovat.

2.Čmáráte si po skříňkách! A ještě k tomu sprostě! (Minulé číslo Trefy jsem na vás apeloval (upozorňoval vás), abyste se k sobě chovali lépe).

3.Škubete molitany u počítačů u sborovny! To je výzdoba, aby to tu bylo zajímavější, ne proto, aby se „nervózy“ u počítačů uklidňovali ňoupáním vrcholů pyramid!

4.V neposlední řadě problém na pánských záchodech, kde se asi schválně netrefujete tam, kam máte. Má to za následek docela slušný puch na toaletách a i na chodbě. Už jsem na to pány osobně upozorňoval. A nic!

A takhle bych mohl pokračovat (ohozená zed' u skladu učebnic z minulého roku, nepořádek a rozbitý nábytek ve třídách...).

Neničme si prostředí, ve kterém všichni travíme nemálo času. Je to tu pro všechny a vše to stojí nemalé peníze!

A teď to přání.

Přál bych si, aby škola vypadala pořád upraveně, abychom peníze na opravy a malby mohli použít na zajímavější věci - třeba do tělocvičen. Aby nový pavilon byl pořád tak pěkně voňavý a aby i zbytek školy byl reprezentativní k účelu, ke kterému má sloužit, tj. vašemu vzdělávání.

Přeji nám všem bohatého ježíška, sníh, klid a pokoj o svátcích a úspěšný vstup do nového roku i pavilonu!

Váš pan ředitel

Váš
pan ředitel

Anketa mezi učiteli

“Jaký byl nejlepší dárek, který jste kdy dostali?”

Ivana Hakenová: Růžového mončičáka, který mi dlouho chyběl do sbírky.

(Milí žáci, abyste věděli, co to byl mončičák. Šlo o nejvytouženější hračku socialistického dítěte v 80. letech. Byl to takový barevný medvídek s plastovým obličejem a plastovými ručičkami. Dnes byste si ho ani nevšimli, ale tehdy z něj děti mívaly takovou radost, že si s ním často ani nehrály a jen si ho vystavovaly. Například já (Erika Vašková) jsem měla jen modrého (nejošklivějšího), a přesto stál můj děda celou noc před obchodem, aby mi ho koupil. Vzpomeňte si na nás u stromečku, až se budete snažit vyhrabat z hromady dárků.)

Dana Sovová: Kočárek s panenkou.

Daniel Vysloužil: Šermířský mundúr.

Eva Vysloužilová: Velký medvěd.

Martina Zmijová: Fialový kočárek.

Pavlína Neubauerová: Poznávací zájezd do Francie.

Markéta Horáčková: Domeček pro panenky.

Marcel Hádlík: Ve 14 letech jsem dostal kazetový magnetofon.

(Ptáte se, milé děti, co to je kazetový magnetofon, neboli kazeták? Tak ten stál na

žebříčku vytoužených a těžko dostupných věcí ještě výše než mončičák, daleko výše. Představte si to tak, jako kdybyste dnes dostali nejnovější MacBook a ještě k tomu nadupané reprobedny. Ano, sloužilo to k pouštění hudby, dávaly se do toho kazety (kdo má zájem, vygoogluje si, o co šlo). Šumělo to, zvuk hrozný, ale ta radost! A šílená machrovina.)

Simona Petrasová: Dětství už je moc daleko, asi panenka Andrejka. (Mám ji dodnes.) A kolem 15. roku Zamarovský: Bohové a hrdinové antických bájí – nádherné krváky a dobrodružo.

Zděnka Kubů: Dvě panenky pod jedním stromečkem – obě veliké skoro jako já. Jedna byla tzv. chodička (dělala kroky) a druhá tzv. mluvička (do zad se jí vkládaly malé desky a pak říkala básničky). Byly mi asi 4 roky a obě panenky jsem milovala.

Helena Petrášková: Medvídek, je to první dárek, který si pamatuji.

Milena Biedermannová: Vzpomínám na své dětství, byl rok 1959. Pod stromečkem jsem našla červený saténový župánek s bílými puntíky a červené bačkůrky s modrou bambulí. Byla jsem nesmírně šťastná. Přenádherné dárky! Takové věci jste tenkrát v obchodě neviděli. Ježíšku, díky! Samým štěstím jsem nemohla usnout. Každou chvíli jsem rozsvěcela lampičku, abych se na župánek a bačkůrky podívala. Krásné Vánoce!

Dneska jsou pro mě nejkrásnější dárky ty, které pod stromečkem rozbalují moje vnoučata.

Erika Vašková: Nejkrásnější dárek byla barbína. Ale nebyla to obyčejná barbína. Tedy byla, ale pojí se k ní zajímavý příběh. Dostala jsem ji totiž k Vánocům v roce 1989, tedy hned po sametové revoluci. Lidé mohli v prosinci toho roku poprvé svobodně vycestovat na Západ. Samozřejmě by si tam chtěli něco koupit (protože o většině věcí, které tam ve výlohách viděli, si mohli do té doby nechat

jen zdát), ale málokdo měl dost peněz. I moji mladí rodiče jeli do Vídně a chtěli mi koupit vysněnou panenku, která se u nás nedala sehnat. Přišli do hračkářství, ale neměli dost peněz ani na tu nejlevnější. A majiteli obchodu se jich zželelo, v Evropě tehdy panovala zvláštní slavnostní atmosféra, a panenku jim prodal i tak. Ačkoli měli jen tak půlku ceny.

Nejlepší dárek ever!

Kvíz

Poznáš, kdo z učitelů je na fotkách?

Kvíz (pokračování)

Poznáš, kdo z učitelů je na fotkách?

Správné řešení (otoč Trefu vzhůru nohama):

holčička pod stromčkem s kačerm – Markéta Horácková, holčička s medvídkem – Zdenka Kubů, holčička s rybou – Erika Vašková, chlapeček – Marcel Hádílík, holčička s panenkou – Ivana Hakenová, holčička s límečkem – Pavlína Neubauerová

Jeden den s...

...Yvettou Heroutovou z 9.A

Můj den,
středa, začíná
brzkým
vstáváním nebo
spíš
převalováním
v mé posteli.
Mám
nařízeného
budíka na 6:20,
ale z postele
se vykupu
vždycky o 15
minut později.

Moji každodenní
rutinu započnu
v koupelně, tady
trávím skoro čtvrt
hodiny, takže mi
hygiena a kosmetické
úpravy zaberou vždycky nejvíce času.

Neustále kontroluji čas, abych vše v pohodě stíhala. Poté co se obléknu, pospíchám se nasnídat. Obvykle je na stole připravený teploučký čaj, který mi mamka udělá ráno, než odjede do práce. Snídani mám za chvíli hotovou, jogurt, banán a müsli, mě vždy probudí a dodají energii, která je ráno opravdu zapotřebí. Potom si jen obléknu boty a bundu a vyrazím do té zimy, směrem na autobus, který odjíždí v 7:15. I když bydlím v blízké vesničce, cesta mi zabere skoro 11 minut. Čas v autobuse využívám především k učení, v autobuse se mi učí nejlíp.

Den ve škole uteče velmi rychle. Obědvám ve školní jídelně, sedávám si společně s mými kamarádkami,

se kterými strávím u oběda dvacet minut, rády si povídáme. Po škole mě čeká hodinové doučování z anglického jazyka, které začíná přesně ve dvě hodiny. Kromě angličtiny mám i doučování ze španělštiny, které mě baví o něco víc. Na ni ale chodím v úterý po škole...

Když mi doučování skončí, čekám s kamarádkou na volejbal, který začíná v pět hodin. Čas trávíme v kavárně, kde si někdy koupíme něco malého na chuť. Potom společně, ještě s další spoluhráčkou, jedeme na Ládví, kde probíhají naše hodinové tréninky. Na volejbal chodím proto, abych se po celém dni nějak uvolnila a abych se trochu hýbala. Pohyb je přece důležitý... Z tréninku jdeme pěšky na metro, z Letňan mi jede autobus domů, ve kterém využívám mých sluchátek a uklidňující hudby.

Doma jsem okolo sedmé hodiny. Když přijdu domů, vždycky mám hlad, celý dům provoní maminčino úžasné jídlo. Svoji večeři si v tyhle zimní časy vychutnávám v sedacím pytli s opřenými nohama o krb, protože jsem na kost zmrzlá. Po večeři moje unavené nohy směřují přímo k posteli, na chvíli upadnu do teploučkových peřin a už přemýšlím, co mám na zítřek do školy udělat.

V koupelně tentokrát netrávím tolik času jako ráno, protože se už těším do postele. Poté, co si udělám vše potřebné do školy, zavřu oči okolo jedenácté hodiny a nechávám se unášet do říše snů...

Rozhovor

S Jirkou Chalupou, rybářem ze 7.A

Jak dlouho se věnuješ rybaření a kdo tě k tomu přivedl?

Rybařím 7 let a přivedl mě k tomu můj táta.

Co tě na tom nejvíce baví?

Baví mě na tom pocit překvapení, že nikdy nevím, kterou rybu v ten den chytím.

Ve kterém ročním období je nejlepší rybařit?

V létě, protože je dlouho vidět a ryby jsou aktivnější v teplé vodě a také od 16. 6. už se můžou chytat dravci, protože do té doby jsou chráněni.

Jaké ryby nejraději chytáš?

Nejraději chytám ryby dravé, protože jsou větší a více s vámi soupeří na prutu.

Vytváříš si vlastní návnady?

Ano, vytvářím. Připravuju si vlastní nástrahu na ryby. Chytám i malé ryby, které si dávám do kýble s vodou, abych je mohl bezpečně přepravit domů do venkovního akvária. Na tyto malé ryby chytám velké dravce.

Jak se doma o tyto malé ryby staráš?

Krmím je červy a speciálním jídlem pro ryby z rybářských potřeb, které mísím s vodou.

Které druhy ryb už jsi chytil?

Chytil jsem kapry, okouny, karasy, sumce, plotice, líný, oukleje, perlíny, candáty a štika.

Na jaké úlovky jsi nejvíce pyšný?

Největší radost mi udělal sumec, který měl 1 metr a 5 centimetrů a vážil okolo 11 kilo. Chytil jsem i štika, která měla 70 centimetrů a měla 1 kilo a půl.

Přejeme Ti hodně dalších úlovků.

redakce

Rozhovor

Rozhovor s Martinem Matějkou z 9.A

Martin by nás rád seznámil se svým asi největším koníčkem, a to je PARKOUR.

Martine, můžeš nám vysvětlit, co to je parkour?

Parkour je pohybová metoda původem z Francie.

Věděl bys, jak vznikl?

Vznikl ze spojení hasičských a vojenských metod rychlého přesunu.

Jak dlouho se parkouru věnuješ a jak ses k němu dostal?

Parkouru se věnuji 2,5 roku a dostal jsem se k němu sledování zahraniční internetové scény.

Jak často trénuješ a kde, případně s kým?

Ted' trénuji jednou týdně poblíž Tesca ve Sportovní akademii P and M a trénuji s pár kamarády odtamtud.

Konají se v tomto sportu nějaké závody?

Ano, ale 90 % všech parkouristů s tím nesouhlasí, protože to berou jako svoji zábavu, nebo odreagování.

Máš nějaký vzor?

Můj vzor je asi David Belle, je to člověk, který je považován za zakladatele parkouru.

Věnují se parkouru i nějací spolužáci z naší školy?

Ted' momentálně jedna spolužačka z nižšího ročníku, ale jinak se mnou chodili skákat Marek Křemen, Tomáš Málek a Nicolas Kubiš.

Můžeš nám popsat nějaké prvky a prozradit jejich názvy?

Tak třeba kong, kteří všichni znají jako skrčku, nebo precise, což známe jako skok z místa.

Máš nějaký oblíbený prvek?

Ano, backflip.

Co tě na parkouru nejvíce baví?

Ta volnost pohybu, že si vlastně můžu dělat, co chci a kde chci.

Lze dělat parkour za jakéhokoli počasí?

Určitě to možné je, ale není to úplně pohodlné ani bezpečné.

Jak se na tento koníček dívají tvoji rodiče? Podporují tě?

Tak určitě se strachují, kdy se z tréninku vrátím se zlomenou rukou, ale hodně mě podporují.

Máš nějaký osobní cíl/cíle v parkouru?

To úplně ne, nebo jsem spíš nad tím nepřemýšlel.

Měl jsi někdy strach?

Zatím ne, ještě jsem nic tak hrozného neskákal.

Co si myslíš, že je potřeba k tomu být dobrým parkouristou?

Nejdůležitější je síla, protože je potřeba se z té země nějak odrazit.

Zažil jsi nějakou zajímavou příhodu při parkouru?

To úplně nevím, ono se toho moc zajímavého nestane, ale zase jeden můj kamarád skáče dost zajímavé věci, které skoro popírají fyzikální zákony.

Děkujeme za rozhovor a přejeme vše dobré.

Redakce

Kulturní tipy

Knížka pod stromeček aneb doporučeno vašimi čtenářskými deníky

Pro mladší (4. – 6. roč.):

David Williams: Dědečkův velký úlet

David Williams: Babička drsňačka

D. Landsman: Laput'ák a kapitán Adorabl

Jostein Gaarder: Kouzelný kalendář

Martina Drijverová: České dějiny očima Psa

Pro starší (7. – 9. roč.):

Viz obálka tohoto čísla Trefy, sloupeček vpravo.

Co jsme v poslední době zažili?

Aneb nekonečný seriál ze života naší školy

Mikuláš, čert a anděl

Jako každý rok i letos jsme si na naší škole připomněli Mikulášovu štědrost stejně tak, jako si ji v tomto čase připomínají lidé po celé Evropě.

Mikuláš byl velmi srdečný člověk, který pomáhal, jak mohl. Dělal dobré skutky pro sirotky, vdovy, chudé a pronásledované lidi. Stal se biskupem, proto je oděn do bílého roucha,

má čepici, která vyběhá do dvou špic a v ruce drží dlouhou pastýřskou hůl.

Den před svátkem svatého Mikuláše nás ve škole navštívili čerti, Mikuláš a anděl. Společně s panem ředitelem zavítali do tříd, kam chodí ti nejmladší žáci. Některé děti se bály více, některé méně, ale všichni si jejich návštěvy užily. Děkujeme, že jste nás opět navštívili, Mikuláši, čerte a anděli! Těšíme se zase na další rok!

Dějepisná olympiáda

Dne 20.11. se u nás na škole konalo školní kolo dějepisné olympiády. Téma bylo docela náročné: Cesta za poznáním, za obchodem i za prací aneb Cesty jako tepny civilizace.

I tak se našlo na druhém stupni sedmnáct odvážlivců, hlavně z 9., 8. a 7. ročníků. Nikdo se zde neztratil, ani ti nejmladší. Matěj Čálek ze 7.B získal 5. místo. Přední pozice však obsadili žáci z vyšších ročníků. Na 4. místě je Lukáš Konvalinka, na 3.místě Joseph Ženatý – oba z 8. A, 2. místo získal Lukáš Klepáček z 9.A a zvítězil Nicolas Kubiš z 9.B, který naši školu už loni reprezentoval v dalším kole.

Vítězové i účastníci byli sladce odměněni. Postupujícím dějepisným nadšencům přejeme hodně úspěchů v dalším kole.

Zděnka Kubů

Legiovlak

V úterý 13.11. 2018 jsme byli v Legiovlaku. Je to vlak, ve kterém se přepravovaly první české legie.

Ze středu Ruska postupně prchali čeští legionáři tímto vlakem až do Vladivostoku. Potom museli obeplout celý svět, aby se vrátili už do vzniklého Československa. Bylo zde několik vagonů, např. nemocnice, střílna, vůz pro důstojníky, kavárna...

Nejvíce se mi líbily kulomety, které měli 2 na každé straně.

Moc jsem si to užil a jsem rád, že jsem tento vlak mohl vidět.

Jakub Šafařík (7.B)

V úterý 13.11.2018 jsme byli na Legiovlaku v Dejvickém nádraží. Prošli jsme celý vlak, dívali se na krátký film o 1. světové válce a proč

se používal legiovlak. Viděli jsme nemocniční vagon, který sloužil pro přepravu zraněných vojáků do nemocnice. V tomto vlaku byla i pošta, která se rozvážela z velkých měst a dávala se vojákům a naopak. Potom jsme se šli podívat na vagon, kde přebývali během cesty velcí generálové, poručíkové atd., také v dalším vagónu byly postele pro vojáky. Také tam byla potřebná kovárna. Na konci vlaku bylo připevněno dělo, jako ochrana pro zadní vpády. Bylo to dobré, ale některých míst jsem se až bála – třeba nemocnice.

Tereza Havlíková (7.B)

V úterý 13.11 jsme byli na výstavě legionářského vlaku, která byla uspořádána ke 100. výročí vzniku československé republiky. Tento vlak sloužil k přepravě a záchraně československých legionářů, kteří bojovali za samostatný československý stát. Tomáš Garrigue Masaryk jezdil po světě a získával podporu jiných států.

Ve vlaku bylo 11 vagónů: záchranný, obytný, kovářský, na opravu kolejí, obrněný, pošta, švadlena, vagón s uniformami, na uhlí, pracovní, polní kuchyně.

Vlak byl zabrzděný na dejvickém nádraží. Jeli jsme tam cca 45 min. Vlak se mi moc líbil a můj

názor je, že legionáři byli skvělí lidé a je špatné, že museli žít v takovýchto podmínkách.

Jan Mašek (7.B)

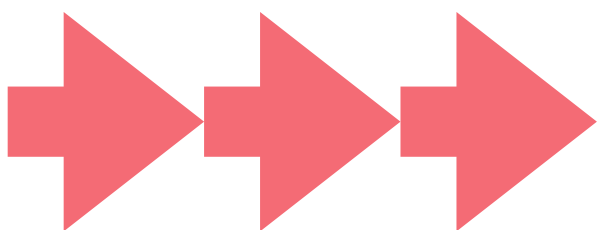

Popletené pohádky

V 7. B jsme si vyzkoušeli vypravovat formou komiksu. Bylo to náročné nejen kvůli výtvarným schopnostem některých jedinců, ale dalo práci i vymyslet příběh, který bude v pár obrázcích rozvíjet zápletku dosti zvláštní.

Vylosovali jsme si totiž každý dvě postavy, které se v příběhu museli potkat. A tak si Krteček vzal Barbie za manželku, Einstein se utkal s ufony a královna Kleopatra zabila Romea i s Julií.

Vítězný komiks o záchraně Křemílka Spidermanem od Matěje Fojty si můžete prohlédnout i vy.

Dopravní hřiště

Na samém začátku listopadu nás překvapila informace, že další den máme zamluvené dvě hodiny na dopravním hřišti na Proseku.

Vzhledem k tomu, že panovalo krásné počasí, těšili jsme se. Následovala debata dětí, jestli je lepší půjčit si tam kolo či koloběžku. A poté též kudy a jakým autobusem je nejlepší se na určené místo dostat. Děti zněly přesvědčivě, prý mě na hřiště dovedou.

Ráno všichni čekali včas před školou (v drtivě většině vybaveni vlastní cyklistickou helmou), takže nic nenasvědčovalo tomu, že bychom neměli stihnout dostavit se v dohodnutý čas. Já jako učitel bohužel trochu podcenil situaci. Předem jsem si nic nezjišťoval. A děti si najednou nebyly tak jisté, do kterého autobusu nastoupit. Vyndal jsem tudíž mobilní telefon pro zjištění spoje, ale bohužel nefungoval internet. Do toho přijížděly autobusy narvané k prasknutí a my ani neměli šanci nastoupit.

Nakonec se podařilo, nastala úleva. Ta ovšem skončila hned za metrem Letňany, odkud stála kolona až na Prosek. Naštěstí autobus zahnul mezi paneláky a už se jelo normálně. Přišli jsme jen o 5 minut pozdě. Hurá.

Toto byl zážitek z dopravního hřiště můj jakožto učitele.

Zde jsou některé z postřehů dětí:

JAKÝ JE TVŮJ DOJEM Z DOPRAVNÍHO HŘIŠTĚ?

Byla tam sranda, naučili jsme se nějaké nové značky.

Akce se mi líbila a hlavně jsem se něco dozvěděla.

Můj dojem je, jak jsme vykradli benzínu a jak jsme jezdili.

Bylo to tam bezva a moc jsem si to tam užila a moc bych si přála, abych tam mohla jet znova. Mají to tam moc moc moc moc moc hezké!

NA CO SI PO DNEŠKU BUDEŠ DÁVAT OBZVLÁŠT POZOR?

Budu si dávat pozor na značky a na barvy na semaforu.

Nejvíce si budu dávat pozor na semaforey a na přednost zprava.

Budu si dávat pozor na zákaz vjezdu a na ukazování při výjezdu.

Obzvláště si budu dávat pozor na křižovatkách, komu mám dát přednost a kdo má dát přednost mně, a ještě si taky budu hodně dávat pozor u přechodu pro chodce. (Samozřejmě až budu velká a budu moct řídit auto.)

Mgr. Lukáš Hrubý

Bubnování ve škole

V pondělí 12.11. byl pro některé třídy přichystán program bubnování. Probíhal v tělocvičně školy. S žádným velkým očekáváním jsem tam nešel, ale odcházel jsem s velkým zážitkem a pocitem užitečně stráveného času. Měl jsem radost i za děti, protože na nich bylo vidět, že je něco baví a zajímá.

Po vzájemném představení se a krátké „rozcvičce“ si každý sedl k jednomu bubnu. A už to frčelo. Nevěřil bych, jak rychle se dá zvládnout rytmus a jak se dá s takovým bubnem skvěle zabavit. Nejprve jsme poslouchali pana lektora, potom po něm opakovali, potom bubnovali všichni společně. A nakonec každý v kruhu něco předehrál a ostatní po něm hromadně opakovali. Vše šlo překvapivě snadno, přirozeně a působilo velice efektně. Osobně jsem cítil jakýsi hromadný prožitek a pocit sounáležitosti, což, myslím, je fajn vzhledem k posilování dobrých vztahů v kolektivu.

Děti byly bezprostřední, ale zároveň ukázněné a vůbec se jim nechtělo opustit tělocvičnu. Obzvláště poté, co nám pán ukázal ještě další hudební nástroje. Například didgeridoo, což je nástroj australských domorodců původně z dutého kmene, dnes k dostání i v moderních variantách. To byla pro děti úplná novinka. A když nakonec „mistr“ zahrál na tři nástroje zároveň, dočkal se od nás zaslouženého potlesku.

Ohlasy dětí:

Z bubnování bolely ruce, ale stálo to za to.

Bavilo mě to, takové bubny jsme nikdy neviděla.

Bubnování mě bavilo a poprvé jsme viděla didgeridoo.

Mám spoustu nových informací.

Ze začátku mě to moc nebavilo, ale v půlce začalo.

Překvapilo mě, jaké tóny může buben vydávat.

Jako celek to bylo fajn, za 50 korun to stálo.

Líbilo se mi, jak na konci hrál na tři nástroje najednou.

Ten pán mi připadal trochu jako blázen.

Stálo to za to, chtěla bych ještě jednou bubnovat.

Mgr. Lukáš Hrubý

Mladí spisovatelé

Vánoční příběhy

Kouzelné Vánoce

Jmenuji se Bára a je mi 14 let.

Tento rok to budou nejhorší Vánoce, které jsem kdy měla, protože tyto Vánoce budu sama doma. Máma mi vždy říkala, že jsem speciální, protože jsem se narodila přímo na Štědrý den, a tak se vždy oslavovaly Vánoce a moje narozeniny v jeden den. Tolik o mně.

„To už je ráno? Vždyť je teprve 7 hodin!“ řekla jsem ospale. „Stejně mám hlad, tak se půjdu podívat dolů do prvního patra, co mám v lednici...Nic. Jako vždy zůstal tam jen řízek, ach jo, tak si dám alespoň vánočku a horkou čokoládu, hmm, co asi dávají v televizi. Určitě zase nějaké dětské pohádky. A tak jsem zapnula televizi a podívala se na program. Samozřejmě nic zajímavého tam nebylo, a tak jsem si stáhla film *Sám doma 1 a 2*. Je to můj nejoblíbenější film. Během filmu jsem si malovala, šila ponožky a připravovala jsem se na Štědrý večer. Už je 16 hodin, za chvíli bych mohla připravit stůl. K Vánocům nemám žádný dárek, není tu nikdo, kdo by mi ho koupil, vzdychla jsem si smutně a pokračovala ve výzdobě. Za chvíli začíná Štědrý večer, jediné, co mi chybí, je připravit sebe sama. Po upravení se jsem

zapálila svíčky a šla se pomodlit, po modlení nastala večere, tedy řízek.

Celkem se mi povedl a šťastně jsme se usmála. Podívala jsem se na poličku, na které stál obraz mě s mojí rodinou. Chybíte mi, tati a mami, smutně jsme vydechla. Najednou se v mém pokojíčku rozsvítilo světlo. Co to bylo?! Zděšeně jsem se rozhlédla. Pomalu a klidně jsme se přibližovala ke dveřím. Otevřela jsem a rozsvítila. Pod stromečkem ležel dárek. Zeleně zbarvený s červenou stužkou. Kde se to tu vzalo? zeptala jsem se sama sebe a k dárku jsem si sedla a přemýšlela, co mám dělat. Ten dárek mě tolik zajímal, že jsem ho nakonec otevřela.

Uvnitř dárku stála krásná postavička anděla. Postavičku jsem vzala a položila ji vedle sebe. Najednou se z postavičky anděla stal opravdový anděl s křídly a svatozáří. A promluvíli : „Ahoj holčičko, přišel jsem ti pomoci!“ Samozřejmě jsem odpovíděla: „Nevím, s čím bys mi mohl pomoci, krásný andílku.“ „Nechybí ti něco?“ ptal se anděl. A já jsem smutně kývla. Jediné, co mi chybí a schází, je má rodina. Anděl ke mně přistoupil blíže, klekl si a krásnýma očima se na mě podíval a pravil: „Ted už vím, s čím potřebuješ pomoci. A když už jsou ty Vánoce, tak ti splním jedno přání.“ „Jediné přání, které mám, je vidět moji rodinu, vím, že je to nespílitelné přání, ale i přesto všechno by to bylo nejlepší přání.“ „Nemyslím si, že je to nespílitelné,“ řekl anděl a pak vzal hůl, se kterou začal čarovat. Nikdy za svůj život bych nečekala, že se stane něco takového. Přímou přede mnou se zjevila moje rodina. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím, že je znova

vidím. „Má rodina!“ vykřikla jsem šťastně. „Myslím, že to je dárek, který si zasloužíš,“ řekl anděl. A tak jsem kývla a šla jsme obejmout mámu s tátou. „Děkuji,“ poděkovala jsem andělovi. Ale anděl pokračoval: „O půlnoci se tvá rodina vrátí zpátky do nebe.“ Pak anděl zmizel.

Celý Štědrý večer jsem strávila se svou rodinou. Bylo chvilku před půlnocí, a jelikož jsem byla ospalá, tak jsem se rozloučila s tátou a mámou, kteří za chvíli museli zpátky do nebe.

...Už jsou to tři měsíce, ale teď vím, že jste nade mnou, že mě sledujete a chráníte na každém kroku.

Mám vás ráda!

Vaše dcera Bára

Kristýna Marková (7.A)

Vánoce bez Ježíše

Jednou jeden žák věřil v Ježíše, jmenoval se Petr. Ale jednoho dne ve škole se stalo něco, co mu změnilo Vánoce. Jednoho dne paní učitelka přinesla knihu a řekla, že si něco přečtou z této knihy. Ale když ji otevřela, viděla hromadu přání k Vánocům. A vysvětlila, že si sem dává přání své dcery k Vánocům. A Petr se začal děsit, že nějaký člověk z rodiny před Vánoci mu koupí dárek místo Ježíše. Ale řekl si, že to dává smysl, protože Ježíš mu nikdy nepřinesl, co chtěl. 24.prosince po vánoční večeři umístil kameru před stromek, aby zjistil, kdo mu doopravdy nosí dárky. Potom ho rodina zavolala na dárky od Ježíše. Tak se před rozbalením koukl na záznam a byla to pravda. Viděl, jak rodina dává pod stromeček dárky, a byl z toho zklamaný. Potom co Petr umřel v 82 letech, šel do nebe a zjistil, že Ježíš něco dává do

obrovského pytle. Zeptal se ho: „Co to je?“ Ježíš mu řekl: „To jsou pošty od dětí k Vánocům.“ Ježíš mu řekl, že všechna tato přání nedostanou. A Petr se zeptal: „Proč?“ Ježíš mu odpověděl: „Protože na mě nevěří. Věří na mě málokdo.“ A Petrovi došlo, že celý život mohl dostávat dárky od Ježíše.

PONAUCENÍ: Děti, věřte v Ježíše, aby vaši rodiče nemuseli platit za dárky.

Matěj Tůrkott (6.B)

Kriminálka Rolnička

Píše se rok 1805 a jsou Vánoce. Děti se těší na dárky a vánoční bytosti přemýšlí nad plánem. Jeden skřítek jménem Stromečeček se rozhodne zajít za Santou, když v tom uvidí Santu ležet v kaluži krve. „Pomóóc!“ zakřičí Stromečeček. Ostatní skřítki přiběhnou a zavolají policii. Dřív, než se nadějí, tak přiletí pět malých skřítků s cukrovými slunečními brýlemi.

Jeden z policistů řekne: „Fuj, to se mi nelíbí.“ „Mrtvoly zapáchají, s tím se musíme smířit,“ řekla policistka. Policisti se zeptají všech svědků a získali tři podezřelé: soba Barnyho, skřítku Mojmíra a bramboru Kelly. Snaží se získat všechny tři podezřelé, jenomže jeden pořád uniká. „Brambora Kelly, to ona to musela udělat!“ řekla policistka. „Ale jaký by byl její důvod?“ ptá se policista. „Santa ji neměl rád a navíc ji pořád ignoroval,“ řekla skřítku. V tu ránu uvidí Kelly, jak stojí s nožem u Stromečečka. „Nech ho být!“ řekla skřítku. „To si děláš srandu, ne?“ „Ne, nedělám,“ řekl skřítek. „Brambora se zapíchla kvůli tomu, že nedokázala unést vinu,“ řekla skřítku. „Alespoň bude salát,“ řekl skřítek. Skřítku: „To je pravda.“

A tak si policisti udělali výborný salát a měli hezké Vánoce (bez Santy).

Kristýna Senecká (6.B)

Vánoce 2017

Začal bych tím, že vás uvedu do příběhu. Minulé Vánoce byly okouzující, ta nálada, ty zvyky, byly to Vánoce 2017. V příběhu vystupují táta, máma, brácha a já (Matěj). Takže začalo to asi 20 dní před Vánoci a máma řekla, ať si napíšeme dopis, co si přejeme, sice jsme si napsali, ale táta pořád říkal: „Nepišťte je, stejně je za ty známky nedostanete.“

Poté jsme zdobili stromek a rodiče říkali, hlavně nerozbijte ty staré ozdoby po babičce a brácha ji rozbil, snad tu nejstarší a poté jsme zdobili a brácha: to je dobrý, tyhle jsou plastové, a tak s ní trochu hodil o zem a co se stalo, no co asi, plastová nebyla.

Nastala večere, táta zapálil františka a máma purpuru, k večeri byl kapr, bramborový salát, losos, okurka a nějaký dezert (teda asi). Večeřeli jsme docela dlouho, protože s námi byl praděda, který jedl jako hlemýžď.

Dojedly jsme a šli jsme na dárky, dostal jsem nový počítač a takové dárky, které byly na seznamu. A toto je konec mého příběhu.

Matěj Tóth (6.B)

Ahoj, moje jméno je Emily a minulý rok o Vánocích jsem spatřila něco nečekaného. Už konečně jsem chtěla zjistit, kdo mi o Vánocích nosí dárky, a tak jsem se rozhodla, že další Vánoce to už konečně zjistím. Když bylo po večeri, tak jsem rodičům řekla, že si musím odskočit. Moc nechápali proč. Rozhodla jsem se totiž, že se schovám za krb a počkám, až uvidím, co se stane. Uběhla asi hodina a já jsem byla pořád za krbem. Najednou slyším šum a různé jiné zvuky. „Co se to děje?“ zeptala jsem se sama sebe. Byl tam Santa, opravdový Santa, moc dobře jsem ho viděla. Rychle jsem chtěla běžet za rodiči a vše jim říct. Ale v tu chvíli mě někdo popadl a uspal mě. Byl to Santa, někam mě vezl ve svých saních a říkal, že je vše špatně. Chvilí jsem vůbec nechápala, a tak jsem začala plakat. Santovi mě bylo asi líto a začal mi vše vysvětlovat. „Emily, udělala jsi hroznou chybu!“ zvolal smutným a skleslým hlasem. Zeptala

jsem se proč a on mi řekl, že když někdo uvidí Santu, tak najednou všechny děti přestanou věřit. Udělala jsem velkou chybu, budu to muset napravit. A tak jsem řekla Santovi, že to nikomu neřeknu. Ale on mi na to odpověděl, že už není cesty zpět. „Emily, tvým rodičům bude vymazána paměť a ty budeš žít na pólu.“ Pak už jen dodal: „Stálo ti to za to?“ Od té doby žiji na pólu v Santově vesničce a to jen kvůli mé zvědavosti. Vánoce jsou o překvapení a o tom, že prostě nevíte, jak Santa vypadá, a že si ho můžete představit, jak jen chcete. Veselé Vánoce.

Radka Machová, 7.A

Potrhlá Vánoční cesta do Betléma

Jak jistě znáte z příběhu Cesta do Betléma, Marii, Josefa a jejich cestu, tak toto to bude, jenomže tak trochu jinak...

Oslice Marie šla jednoho dne na návštěvu ke své sestřenici (samozřejmě taky oslice), slyšela totiž něco o tom, že se jí narodilo oslíče. No, byla to pravda, malé zlobivé oslíče blblo s kyblíkem v tlamě! Sestřenice pravila, že děcko se chová tak hrozně, že by to nikomu nedoporučovala. A tu najednou spadlo z oblohy okřídlené prase a pravilo: „Čau oslíku Marie, narodí se ti mimino, musíš do Betléma.“ Jakmile přišla domů, zavolala osla Josefa a sdělila mu zprávu. Ihned si osedlali člověka a jeli. Párkrát byl člověk tak pomalý, že si ho chtěli vyměnit za Žanetu. Když byli konečně v jedné třetině, tak zjistili, že jdou špatně. Šli zpátky a našli správnou cestu, kterou se ihned vydali. Dorazili a hledali ubytování, protože naše Marie už musela každou chvíli porodit oslíka. Všude bylo plno, nebo bylo poloprázdno, ale byly tam ubytované šelmy. Konečně našli volné místo. Byly tam ty člověčice Žaneta a Jolanda ve chlévě pro lidi.

Marie si lehla na seno, napila se vody a už rodila. Zanedlouho byl oslíček Ježíšek na světě. Zpráva se roznesla tak daleko a tak rychle, že přišli tři sousedé a jeden kolemjdoucí. Jeden z nich věnoval

jablko, druhý plátek chleba, třetí hrst čerstvé trávy a poslední věnoval shnilou mrkev. A Ježíšek zvolal: Koňec!

A toto je konec.

Lucie Gottwaldová (6.B)

Kouzlo Vánoc

Do Vánoc zbýval pouze jeden den, ale obchody byly přeplněné lidmi, kteří ještě nenakoupili dárky. V každé ulici byly domy vyzdobené světýlky, na stromech byly pověšené řetězy a různé další ozdoby. Každý dům svítil nejrůznějšími barvami. Každý až na jeden. Na konci ulice stál pěkný hnědý domek, ve kterém bydlela jedna starší paní jménem Gertrúda, která nenáviděla Vánoce. Na Vánoce jí zemřel manžel a od té doby Vánoce nikdy neslavila. Přestala se dokonce i usmívat. Její dcera Vendy ji přemlouvala, ale ona názor nechtěla změnit.

Jako každé Vánoce seděla Gertrúda na židli a četla si knihu. Vendy ji chtěla rozveselit, ale nevěděla jak. Pak dostala nápad. Vyběhla z domu a za chvíli se vrátila s nějakým klukem a řekla: „Podívej, mami, to je můj přítel Kryštof!“ Ale ani to nepomohlo. Vendy vyzkoušela ještě spoustu dalších nápadů, ale Gertrúda se ani nepousmála.

Večer před Vánoci se šla Vendy podívat na velký stromek na náměstí. Bylo už pozdě večer, takže tam byla úplně sama. Vendy se zadívala na stromek a potichu řekla: „Kéž by moje maminka byla zase šťastná.“ V tu chvíli se za ní objevil divný stařík a řekl: „Co se vám stalo slečno? Jste nějaká smutná.“ Vendy odpověděla: „Ale to nic, moje maminka se vůbec neusmívá a nenávidí Vánoce. Přála bych si, aby byla zase šťastná.“ Jakmile se ale Vendy otočila, nikdo tam už nebyl. Jen si povzdechla a šla domů.

Další ráno se Vendy vzbudila s pocitem, že je něco špatně. Najednou ucítila zvláštní vůni. Vůni cukroví. Sešla dolů a uviděla Gertrúdu, jak v ruce drží talíř plný cukroví. Přišlo jí to divné, dokud za oknem neuviděla toho staříka z předešlého večera. Ten se s

úsměvem podíval na Vendy a zmizel. Vendy se jen usmála a byla šťastná, že se její přání konečně splnilo.

Johanka Velebná (7.A)

Perníkový muž

Kdysi žil jeden malý chlapec Ondrášek, který miloval Vánoce. V adventním čase upekl s maminkou perníkového muže. Ondráškovi se perníkový muž tolik líbil, že požádal maminku, aby si ho mohl nechat a vzít si ho do pokojíčku. V noci se stalo něco nevídaného, perníkový muž ožil, přikryl Ondráška a šel ven. Věděl, že Ondráškovi rodiče jsou chudí, tak šel koupit suroviny na těsto a začal péct perníkové peníze. Po upečení vzal perníkové peníze ven a položil je do sněhu a řekl tajné zaříkadlo. V tu chvíli se perníkové peníze změnilly na opravdové. Když se rodina probudila, nevěřila vlastním očím. Konečně si mohli dovolit bohaté Vánoce.

Štěpán Kysela (9.A)

Když jsem byla malinká, moje babička mi vyprávěla příběh. Ten kouzelný příběh jsem milovala a mohla jsem ho poslouchat pořád dokola. Vyprávěla mi o malé vesničce na nejsevernější části zeměkoule. Byla to nádherná vesnička, plná nadpřirozených bytostí, kde panoval mír a láska. Všichni se měli rádi bez ohledu na to, kdo byli a jak vypadali. Vánoční elfové měli rádi sněžné víly a ty dobře vycházely s troly. Každý měl svůj domeček, odkud vonělo vánoční cukroví a štědrovečerní večeře. Zvyky zde byly jiné, a přitom tak úchvatné. Jelikož vesnička nebyla příliš velká a bytostí zde nežilo mnoho, scházeli se všichni v den vánoční okolo velkého překrásně zdobeného vánočního stromu, aby jeden druhému předal svůj dar. Avšak dary nebyly příliš velké, byly skromné, ale od srdce. Šikovní elfové a všeušlechťové víly vyráběly všemožné dary. Sněžní trolové byli hbití a rychlí, sbírali ze stromů a všelijakých keřů a rostlin kouzelné plody a vařili úžasné vánoční dobroty. Babička mi vždy u tohoto příběhu říkala: „Vánoční dárek není od srdce, pokud ho koupíš.“

Yvetta Heroutová (9.A)

V celém domě by se dalo říct, že jsem ta největší a nejzářivější věc. Každý na mě kouká a uzobává ze mě něco sladkého, jelikož mě pokrývají nejen ozdoby, ale i čokoládové bonbony. Je 24. prosince a je vidět, že v domě už se připravuje vše potřebné na štědrovečerní večeři. Všichni už pode mě začínají dávat dárky a radostně se usmívají. Uběhlo pár hodin a v celém domě byla cítit krásná vůně cukroví a také smažená vůně kapra a řízků. Je to báječné, jak se všichni radují a jsou šťastní.

Marcela Cicková (8.A)

A je to tady! Vždy jsem s Vánoci spojovaný, takže mě pečou předem a jejich malý kluk mě zdobí různými barvami. Někdy nás zdobí i ta holka, kterou to po čtyřech perníčkách přestane bavit a nechá to na jejím bráškově. 24. prosince odpoledne není kromě té velké paní doma a ona chystá na stůl různé cukroví. My sedíme vedle kokosů a včelích úlů. Večer je stůl krásně prostřený a děti nás ujdají během večeře. Uvidíme se zase za rok, rodinko!

Julie Čížková (8.A)

Básně

Vánoce se blíží

a já přes okno koukám,
jestli už nesněží.

Všichni pečou cukroví

a nosí do bytů stromky.

Děti už cukroví ujídají

a Vánoce už začínají.

Jdem my jdeme,

velkým lesíkem.

Sýkorky si prozpěvují,

trávou mechem jdeme.

Jdem my jdeme,

malým lesíkem,

po trávě, po chodníku,

ptáčky sledujeme.

Naše třída je skvělá,

kluci i holky jsou hrozně hodní,

a já zpívám.

Jsem hrozně ráda,

že mám tu nejlepší třídu.

Jsem šťastná,

naše učitelka je hodná

A to je nejlepší,

co znám.

Anetka Hanzíková (2.B)

Ilustrace Adéla Sedláčková, 7.B